

LUDMILLA KUDRJAVSZKAJA

1943-ban született Krasznodárban. 1965-ben szerzett képesítést az Ungvári Állami Egyetemen és a Gorkij Irodalmi Főiskolán. Újságíróként tevékenykedik. Ungváron él. 1973-tól az Ukrán Nemzeti Írószövetség tagja. 2002-ben Fegyőr Potusnyak irodalmi díjjal tüntették ki.

EGY KÖLTŐNEK

*Varázsszavakat mormolok utána:
„hogy a nyugalmát sehol ne találja...”*

*Ha hegycsúcson jár, felhők árnyékában,
vagy vonat robog vele a világban,*

*Ha homlokát majd babér koszorúzza,
vagy alattomos tömeg sárba húzza...*

*Varázsszavakat morzsolgatok csendben:
„sors, ne add, hogy útján megpihenjen!”*

BOCSÁSD MEG...

*Bocsásd meg az én balgaságom,
hogy könnyű, s jó sorom miatt
képedre formált lenni vágyom,
s lényem magamtól elszakadt.*

*Magam vádoló vagyok rendületlen.
Bocsásd meg szörnyű vétkeimet,
hogy veled vívott küzdelemben
már végképp elveszítetek.*

LÁBNYOM A HOMOKBAN

*A folyóparton vonszolom magam,
nedves lábnyomok kígyóznak utánam.
Nem jössz, szél fúj, már alkonyodik.
E napra is, lásd csak, hiába vártam.*

*A boldogságra már nem gondolok
mert fojtogat a halálos ítélet:
emléked, mint homok a lábnyomot
lassan homállyal szórja be az élet.*

MEGINT ESIK

*Az ablakon át szürkeség szívárog
komor szobámba: már megint esik.
Elfásultam, mert öt nap óta várok
egy telefont. Mondj végre valamit!*

*Elfutnék, de a tócsák körülfogják
ócska szándálom. Arcom áztatom.
Majd tavasz lesz. A táj kibontja lombját,
ámde te nem hívsz már soha, tudom.*

MOSOLY

*Hogy félek az olyan mosolytól,
mely reszketve libben felém:
mint hegedűszó, száll a húrról
és ingoványban kósza fény.*

*Mosolyom hiszi, hogy megérted,
reménykedik, hogy majd felelsz.
Te másra hullatod a fényed,
másféle nótát énekelsz...*

OLVAD A HÓ

*Olvad a hó, a sápadt hóbuckákon
végigremeg a tavasz illata.
A fáradt utat elhagyja az álom,
mocorgó rüggyel terhes már a fa.*

*Hosszú álmodért miért korholnálak,
hidegedért sem átkozlak, telem.
Te tanítottál várni, ahogy várnak
melegségre a mezők szüntelen.*

*És sejteni, hogy jeges börtönében
hogyan rohan a lázadó folyó...
De nincs erőm a lemondáshoz mégsem,
bár ez a józan ész ellen való.*

*A hó olvad és kóbor madaraknak
honvág-kergette raja hazaszáll.
Az égen kísértet-felhők fakadnak,
s ragyogva szorít magához a táj.*

Ki kellett volna józanodnom

*Ki kellett volna józanodnom
és búcsút mondani neked.
A madár is túltesz a gondon,
kitárt szárnyakkal integet.*

*Fütyül a bajra, hiúságra,
a boldogságon is kacag,
az élő s holtat meg sem látja,
szívében nem hord álmokat.*

FÜZESI MAGDA FORDÍTÁSAI